

Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

УДК 342.97

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.16752372>

**Ефективність антикорупційних органів України: адміністративно-
правовий аналіз діяльності та взаємодії**

Сірко Вікторія Сергіївна

к.ю.н., доцент,

доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,

Одеський державний університет внутрішніх справ,

<https://orcid.org/0000-0003-4897-3533>

Берендєєва Анастасія Ігорівна

к.ю.н., доцент,

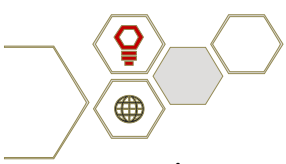
доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,

Одеський державний університет внутрішніх справ,

<https://orcid.org/0000-0003-2708-3857>

Прийнято: 23.07.2025 | Опубліковано: 03.08.2025

Анотація. Мета статті полягає у здійсненні комплексного адміністративно-правового аналізу діяльності антикорупційних органів України – Національного антикорупційного бюро України (НАБУ), Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК), Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (САП), Вищого антикорупційного суду (ВАКС), а також загальної прокуратури як координуючого елемента в антикорупційній сфері. Актуальність дослідження обумовлена системним характером корупції в Україні, її негативним впливом на ефективність публічного адміністрування,

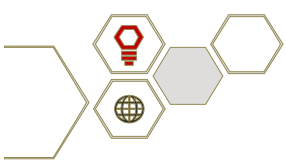
рівень довіри до влади та виконання міжнародних зобов'язань перед Європейським Союзом.

Незважаючи на створення спеціалізованих антикорупційних органів, ефективність їх роботи залишається предметом гострих дискусій у науковому та практичному середовищах. Значну роль у цьому контексті відіграє Спеціалізована антикорупційна прокуратура як процесуальний координатор між детективами НАБУ та ВАКС, а також Офіс Генерального прокурора, що здійснює загальний нагляд за дотриманням законності в антикорупційних провадженнях. Водночас відсутність єдиної моделі взаємодії між вказаними органами, нечітке нормативне закріплення процедур обміну інформацією, суперечливість у підпорядкуванні та подвійна підзвітність створюють перешкоди для досягнення очікуваного рівня ефективності боротьби з корупцією.

Метою дослідження є аналіз адміністративно-правової природи та повноважень антикорупційних органів, виявлення проблем координації між ними та формулювання рекомендацій щодо підвищення ефективності їх функціонування. Методологічну основу роботи складають формально-юридичний, системний, порівняльно-правовий та функціональний підходи.

У статті досліджено нормативно-правові засади функціонування антикорупційної системи, охарактеризовано адміністративні механізми взаємодії НАБУ, НАЗК, САП, ВАКС та прокуратури, проаналізовано практику реалізації повноважень у сфері протидії корупції. Встановлено, що результативність системи значною мірою залежить не лише від правових регламентів, а й від інституційної узгодженості, наявності ефективного публічного контролю та прозорості процедур. Висвітлено типові проблеми, пов'язані з формалізмом у підходах до розслідування, недосконалістю електронного декларування, затягуванням судових розглядів та обмеженою відповідальністю за невиконання рішень суду або приписів НАЗК.

За результатами дослідження обґрунтовано необхідність оновлення підходів до нормативного забезпечення взаємодії між антикорупційними

органами та прокуратурою, удосконалення механізмів моніторингу та звітності, запровадження адміністративної відповідальності за ігнорування приписів контролюючих інституцій. Підкреслюється, що ефективність антикорупційної політики має базуватись на правовій визначеності, функціональній автономії органів та належній координації, у якій прокуратура продовжує відігравати важливу роль.

Ключові слова: антикорупційна політика, адміністративне право, НАБУ, НАЗК, САП, ВАКС, прокуратура, правоохоронні органи, публічний контроль, запобігання корупції.

Effectiveness of Ukraine's Anti-Corruption Bodies: Administrative and Legal Analysis of Their Activities and Interaction

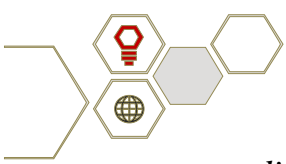
Sirko Viktoriya

Candidate of Law, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Administrative and Legal Disciplines,
Odessa State University of Internal Affairs,
<https://orcid.org/0000-0003-4897-3533>

Berendieieva Anastasiia

Candidate of Law, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Administrative and Legal Disciplines,
Odessa State University of Internal Affairs,
<https://orcid.org/0000-0003-2708-3857>

Abstract. *The article presents a comprehensive administrative and legal analysis of the activities of Ukraine's anti-corruption bodies – the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine (NABU), the National Agency on Corruption Prevention (NACP), the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office (SAPO), the High Anti-Corruption Court (HACC), as well as the Prosecutor General's Office, which acts as*

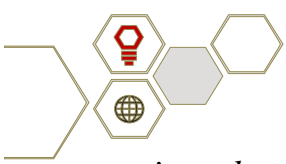
a coordinating element within the anti-corruption framework. The relevance of the study is determined by the systemic nature of corruption in Ukraine, its negative impact on the efficiency of public administration, the level of trust in government institutions, and the fulfillment of international obligations to the European Union.

Despite the establishment of specialized anti-corruption institutions, the effectiveness of their work remains a subject of active debate in both academic and practical circles. The Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office plays a key role as a procedural coordinator between NABU investigators and HACC judges, while the Prosecutor General's Office exercises overall supervision of legality in corruption-related proceedings. At the same time, the absence of a unified model of interaction among these bodies, vague legal regulation of information exchange procedures, contradictions in subordination, and dual accountability hinder the achievement of the expected level of anti-corruption effectiveness.

The purpose of the study is to analyze the administrative and legal nature and powers of anti-corruption institutions, to identify problems of coordination among them, and to formulate recommendations aimed at improving the effectiveness of their functioning. The methodological basis of the study includes formal legal, systemic, comparative legal, and functional approaches.

The article explores the legal foundations of the anti-corruption system, characterizes the administrative mechanisms of interaction between NABU, NACP, SAPO, HACC, and the Prosecutor's Office, and analyzes the practical implementation of their powers in the field of combating corruption. It is established that the effectiveness of the system largely depends not only on legal regulations but also on institutional coherence, the availability of effective public oversight, and procedural transparency. Typical problems are highlighted, including formalism in investigative approaches, weaknesses in the electronic declaration system, delays in judicial proceedings, and the lack of liability for failure to comply with court rulings or NACP directives.

Based on the study's results, the necessity of revising the legal framework governing cooperation between anti-corruption agencies and the Prosecutor's Office

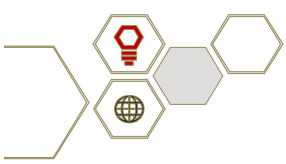
is substantiated. The paper also proposes improving monitoring and reporting mechanisms and introducing administrative liability for ignoring instructions from supervisory institutions. It is emphasized that the effectiveness of anti-corruption policy must be based on legal certainty, functional autonomy of institutions, and proper coordination, in which the Prosecutor's Office continues to play a vital role.

Keywords: *anti-corruption policy, administrative law, NABU, NACP, SAPO, НАСС, prosecutor's office, law enforcement agencies, public oversight, corruption prevention.*

Постановка проблеми. Корупція залишається однією з найбільш системних загроз публічному управлінню, економічному розвитку та довірі громадян до органів державної влади в Україні. Попри багаторічні зусилля щодо створення ефективної антикорупційної інфраструктури, рівень сприйняття корупції в Україні за міжнародними рейтингами, зокрема за Індексом сприйняття корупції (CPI), продовжує залишатися високим, що свідчить про глибоку інституційну проблему (Transparency International, 2023) [1].

З 2014 року в Україні створено унікальну архітектуру спеціалізованих антикорупційних органів: Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), Спеціалізована антикорупційна прокуратура (САП), Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК) та Вищий антикорупційний суд (ВАКС). Ці органи функціонують у взаємозалежності, що передбачає чітко скоординовану діяльність для досягнення єдиного результату — ефективного запобігання та притягнення до відповідальності осіб, причетних до корупційних правопорушень (Закон України «Про запобігання корупції» [2]; Закон України «Про НАБУ» [3]; Закон України «Про прокуратуру» [4]; Закон України «Про Вищий антикорупційний суд» [5]).

Однак на практиці ця взаємодія часто є формальною або неузгодженою. Нечіткість законодавчого регламентування процедур міжвідомчої координації, подвійна підпорядкованість САП, брак відповідальності за ігнорування приписів НАЗК або рішень ВАКС, а також конфлікти юрисдикцій між органами слідства

та прокурорами створюють серйозні виклики для ефективної реалізації антикорупційної політики [6]; [7].

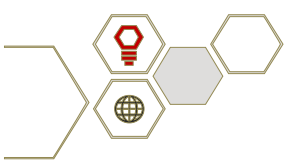
Зокрема, досі не сформовано єдиної моделі інформаційної взаємодії між суб'єктами антикорупційної діяльності, що знижує оперативність обміну даними та ускладнює реалізацію адміністративних повноважень, зокрема в частині перевірки декларацій, повідомлень про конфлікт інтересів або недостовірність відомостей [8]. Водночас зростання суспільного запиту на доброчесність публічної служби та відкритість влади вимагає переосмислення функціональних підходів до організації роботи антикорупційних структур, зокрема із залученням прокуратури як інституційного гаранта законності.

Окрему увагу варто звернути на той факт, що Спеціалізована антикорупційна прокуратура перебуває у подвійній підпорядкованості — формально входячи до структури Офісу Генерального прокурора, але водночас маючи спеціальний процесуальний статус щодо кримінальних проваджень НАБУ. Такий статус породжує конфлікти інтересів та ускладнює незалежність розслідування, особливо у справах, де фігурують високопосадовці [9].

Крім того, існує загальна проблема низького рівня реалізації функцій публічного контролю. Відсутність обов'язкової звітності НАЗК щодо стану виконання приписів, закритість антикорупційних проваджень на стадії досудового розслідування, недостатня участь інститутів громадянського суспільства — усе це нівелює досягнення формальної інституціоналізації системи [10].

Таким чином, постає об'єктивна необхідність у переосмисленні ефективності антикорупційної системи не лише крізь призму кримінального переслідування, а передусім — в адміністративно-правовому вимірі. Це потребує аналізу нормативного забезпечення, процедурної узгодженості та координаційної спроможності антикорупційних органів у межах публічного адміністрування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика ефективності діяльності антикорупційних органів в Україні неодноразово розглядалася у

працях вітчизняних науковців. Зокрема, Панова М. С. звертає увагу на нормативну незавершеність механізмів координації між антикорупційними структурами, зокрема між НАБУ, САП і прокуратурою, що ускладнює реалізацію їхніх повноважень в адміністративній площині [7].

Шевченко І. О. аналізує контрольну функцію прокуратури як форму захисту публічного інтересу в умовах реформування публічної влади, наголошуючи на її значущості в контексті запобігання зловживанням у сфері публічного адміністрування [6].

Гаврилюк О. О. звертає увагу на необхідність зміцнення інституційної взаємодії органів публічної влади з антикорупційними інституціями, зокрема через посилення юридичної визначеності форм реагування [10].

Водночас слід зазначити, що більшість наявних досліджень зосереджені переважно на кримінально-правових або організаційно-функціональних аспектах діяльності окремих антикорупційних органів, тоді як питання адміністративно-правового аналізу взаємодії між ними, рівня ефективності виконання приписів НАЗК чи подань прокуратури, а також публічного контролю за реалізацією антикорупційної політики — залишаються недостатньо опрацьованими.

Таким чином, наукова необхідність комплексного осмислення саме адміністративно-правових засад діяльності антикорупційних інституцій України залишається актуальною та обґрунтованою.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри наявність широкої нормативної бази та функціонування спеціалізованих антикорупційних органів, низка ключових аспектів їхньої діяльності залишається недостатньо дослідженою як у теоретичному, так і в прикладному вимірах.

По-перше, у науковій літературі відсутній чіткий підхід до оцінювання ефективності взаємодії між антикорупційними органами в адміністративно-правовому контексті. Зокрема, не розроблено уніфікованих індикаторів, які б дозволяли оцінити результативність спільної діяльності НАБУ, САП, НАЗК,

ВАКС та прокуратури щодо попередження й виявлення корупційних правопорушень [6], [7].

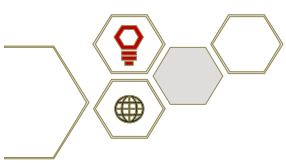
По-друге, залишається відкритим питання правової визначеності процедур обміну інформацією між зазначеними органами. Відсутність закріплених алгоритмів комунікації, чітких строків реагування, а також обов'язковості розгляду приписів і подань ускладнює реалізацію повноважень у сфері публічного контролю [10].

По-третє, недостатньо розкритим є механізм залучення органів прокуратури до координації антикорупційної політики в адміністративному секторі. У наявних дослідженнях переважає акцент на кримінальному процесі, тоді як адміністративно-правовий потенціал прокуратури в контексті запобігання правопорушенням, що становлять корупційну загрозу, потребує глибшого аналізу [6].

Крім того, поза увагою залишаються питання ефективного публічного контролю за діяльністю антикорупційних інституцій, а також їх прозорості звітності перед суспільством. Брак законодавчо визначених стандартів звітності, відкритих механізмів оцінки роботи органів та інституційної підзвітності перешкоджає формуванню довіри до антикорупційної системи загалом.

Отже, наявні прогалини свідчать про необхідність подальших досліджень, спрямованих на розроблення адміністративно-правових засад функціональної взаємодії антикорупційних органів, удосконалення механізмів координації та публічної відповідальності, а також підвищення ролі прокуратури у формуванні єдиної антикорупційної політики.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є здійснення всебічного адміністративно-правового аналізу діяльності антикорупційних органів України та оцінка ефективності їхньої взаємодії в межах системи публічного управління. Дослідження спрямоване на визначення організаційно-правових передумов функціонування таких ключових інституцій, як НАБУ, НАЗК, САП, ВАКС та прокуратура, з акцентом на виявлення чинників,

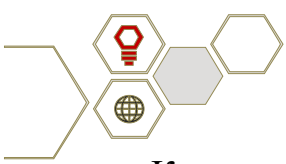
що перешкоджають досягненню належного рівня результативності в запобіганні та протидії корупції.

Для реалізації поставленої мети передбачається виконання таких завдань:

- проаналізувати нормативно-правову базу функціонування антикорупційних органів України в адміністративно-правовому аспекті;
- охарактеризувати основні форми та механізми взаємодії між НАБУ, НАЗК, САП, ВАКС і органами прокуратури;
- виявити типові проблеми правозастосування у сфері обміну інформацією, реагування на порушення та реалізації приписів антикорупційних інституцій;
- визначити рівень правової визначеності процедур, що регламентують міжвідомчу координацію;
- обґрунтувати доцільність удосконалення адміністративно-правових механізмів забезпечення прозорості, публічної підзвітності та ефективності антикорупційної політики;
- сформулювати пропозиції щодо підвищення ролі прокуратури в координації антикорупційних зусиль у межах публічного управління.

Виклад основного матеріалу дослідження. Антикорупційна політика України, попри формальну багаторівневу структуру та значну нормативну базу, продовжує стикатися з низкою викликів, що істотно знижують її результативність. Після 2014 року в Україні було створено низку спеціалізованих органів — Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК), Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру (САП) і Вищий антикорупційний суд (ВАКС), які разом із прокуратурою формують функціональну інфраструктуру протидії корупції на державному рівні.

Нормативне підґрунтя для діяльності зазначених органів створюють Конституція України [11], Закони України «Про запобігання корупції» [2], «Про НАБУ» [3], «Про прокуратуру» [4] та «Про Вищий антикорупційний суд» [5]. У міжнародному аспекті ключовими орієнтирами для України залишаються

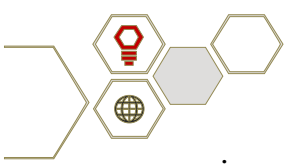
Конвенція ООН проти корупції [12], Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією [13], а також положення Угоди про асоціацію з Європейським Союзом [14].

НАЗК наділено повноваженнями щодо фінансового контролю, моніторингу способу життя, перевірки декларацій та запобігання конфлікту інтересів. Утім, як свідчить аналітичний звіт Transparency International Україна, система перевірок декларацій у практичному вимірі залишається малоефективною через обмежені технічні ресурси, брак доступу до необхідних баз даних та юридичну незахищеність результатів перевірки [18].

НАБУ, своєю чергою, відповідає за розслідування корупційних правопорушень вищого рівня. Його функціональна взаємодія із САП передбачає тісну координацію, однак на практиці часто виникають конфлікти — зокрема, щодо кваліфікації злочинів або визначення підслідності. САП є частиною прокуратури, проте її функціональна автономія не завжди дотримується. Як зазначає Панова М. С., подвійна підпорядкованість САП — з одного боку Генеральному прокурору, а з іншого — нормативно визначеній спеціалізації, створює ризики адміністративного тиску на процесуальну незалежність прокурорів [7].

ВАКС має забезпечувати швидкий та справедливий розгляд антикорупційних справ. Проте на практиці багато проваджень тривають роками або завершуються виправдувальними вироками. Як свідчить статистика, лише невелика частина справ НАБУ завершуються обвинувальними рішеннями. Це ставить під сумнів ефективність всієї антикорупційної вертикалі.

Водночас міжвідомча взаємодія в антикорупційній системі України є недостатньо унормованою. Жоден закон не містить чіткого регламенту процедур обміну інформацією між НАЗК, НАБУ, САП, прокуратурою і судовою владою. В окремих випадках реалізація приписів НАЗК зупиняється через саботаж органів місцевого самоврядування або політичний тиск. Гнатишина Н. В. справедливо вказує, що взаємодія між інституціями публічної влади в антикорупційній сфері має бути не лише епізодичною, а процедурно

закріпленою, з чіткими строками, відповідальними суб'єктами і механізмами публічного контролю [17].

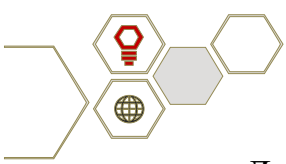
Додаткову складність становить питання звітності та прозорості діяльності. Попри вимоги законодавства, публічні звіти антикорупційних органів є формальними і рідко аналізуються незалежними структурами. Відсутність чітких критеріїв ефективності та єдиної системи оцінювання результатів роботи органів створює простір для маніпуляцій, особливо в медійному полі.

Окрему увагу варто звернути на проблему відсутності правових наслідків за невиконання приписів антикорупційних органів. Наприклад, у разі ігнорування припису НАЗК посадовою особою, агентство не має інструментів прямого впливу, а звернення до НАБУ не гарантує автоматичного відкриття провадження. У результаті — правопорушення залишаються безкарними, а громадська думка поступово втрачає довіру до інституцій. Цю тенденцію підтверджують дані СРІ-рейтингу Transparency International: у 2023 році Україна посіла 104 місце серед 180 країн, що демонструє стагнацію в сфері протидії корупції [1].

Науковці також критикують фрагментарність антикорупційного законодавства. Наприклад, Лазаренко В. І. підкреслює необхідність законодавчого оформлення інституційної координації, зокрема в частині розмежування адміністративної та кримінальної відповідальності в антикорупційних справах [16].

У цілому, сучасна правова архітектура антикорупційної політики в Україні потребує подальшого вдосконалення. Передусім це стосується:

- систематизації нормативної бази;
- формалізації процедур взаємодії між НАБУ, НАЗК, САП, ВАКС і прокуратурою;
- запровадження ефективних механізмів публічного моніторингу;
- забезпечення обов'язковості виконання приписів і підвищення юридичної відповідальності за їх ігнорування.

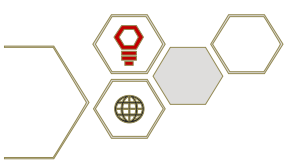
Лише за умов координації, прозорості, функціональної автономії та публічної підзвітності антикорупційні органи зможуть реалізовувати своє основне завдання — відновлення довіри громадян до державних інституцій і гарантування справедливості у публічному секторі.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє зробити низку теоретичних і практичних узагальнень щодо сучасного стану адміністративно-правового регулювання функціонування антикорупційних органів України, а також оцінити ефективність їхньої взаємодії в межах єдиної системи публічного управління.

Антикорупційна система, створена в Україні після 2014 року, за своєю формою відповідає європейським стандартам незалежності, спеціалізації та інституційної підзвітності. Проте в змістовному аспекті вона демонструє фрагментарність, відсутність ефективної координації між органами та недосконалість механізмів публічного контролю. Такі характеристики суттєво знижують потенціал антикорупційної системи як інструменту забезпечення законності, доброчесності та підзвітності влади.

На нормативному рівні діяльність антикорупційних інституцій регламентується достатньо широкою базою законодавства та міжнародних зобов'язань. Проте законодавець не забезпечив системності й уніфікації адміністративних процедур, що регулюють взаємодію між НАБУ, НАЗК, САП, ВАКС і прокуратурою. Відсутність формалізованих регламентів інформаційного обміну, різна організаційна підпорядкованість, дублювання функцій та розмитість процесуальної відповідальності за невиконання приписів призводять до фрагментації антикорупційної політики.

У ході дослідження виявлено, що чинна система функціонує переважно ізольовано за інституційним принципом, уникаючи процедурної взаємодії на основі єдиних стандартів. Це проявляється, зокрема, у неузгодженості між процесуальними рішеннями НАБУ та САП, нерезультативності приписів НАЗК та невиконанні антикорупційних рішень органами місцевого самоврядування. Відсутність реальної відповідальності за саботаж або ігнорування законних

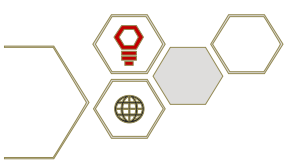
вимог унеможливилює утвердження принципу невідворотності юридичної відповідальності.

На прикладному рівні результативність діяльності антикорупційних органів залишається недостатньою, що підтверджується низькою кількістю обвинувальних вироків, тривалими строками розгляду справ, слабким впливом приписів на поведінку публічних службовців, а також позицією України в міжнародних антикорупційних рейтингах. Відповідно, формальне існування органів ще не гарантує реального зниження рівня корупції без належної взаємодії, ефективних адміністративно-правових механізмів та публічної відповідальності.

На основі проведеного аналізу пропонуються такі напрямки вдосконалення:

1. Кодифікація процедур взаємодії між антикорупційними органами в окремому нормативному акті (антикорупційному процесуальному кодексі або уніфікованому регламенті міжвідомчої співпраці).
2. Запровадження адміністративної відповідальності за ігнорування або формальне виконання приписів НАЗК, подань прокуратури та інших актів реагування.
3. Удосконалення механізмів публічної звітності антикорупційних органів із залученням незалежних аудиторських структур і громадянського суспільства.
4. Забезпечення процесуальної автономії САП від Генеральної прокуратури на рівні законодавства.
5. Розроблення єдиної системи індикаторів оцінки ефективності антикорупційної інфраструктури з урахуванням не лише статистичних, а й якісних показників.
6. Посилення ролі прокуратури в координації дій у сфері запобігання адміністративній та службовій корупції, а не лише кримінальній.

Отже, підвищення ефективності антикорупційних органів в адміністративно-правовому аспекті можливе лише за умов правової

визначеності, інституційної прозорості, підзвітності перед суспільством і реального впливу контрольних механізмів. Лише за таких умов можна досягти зміни не лише у формі, а й у змісті антикорупційної політики в Україні.

Список використаних джерел

1. Transparency International. Corruption Perceptions Index 2023. – [Електронний ресурс] – <https://www.transparency.org/en/cpi/2023>
2. Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-VII.
3. Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14.10.2014 № 1698-VII.
4. Закон України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 № 1697-VII.
5. Закон України «Про Вищий антикорупційний суд» від 07.06.2018 № 2447-VIII.
6. Шевченко І. О. Контрольна функція прокуратури в системі захисту публічних інтересів // Публічне право. – 2021. – № 1. – С. 23–30.
7. Панова М. С. Реалізація прокурорського нагляду в умовах адміністративної реформи // Юридичний науковий електронний журнал. – 2020. – № 6. – С. 112–116.
8. Варфоломеєва А. О. Форми реалізації прокурорського реагування на порушення адміністративного законодавства // Юридичний вісник України. – 2022. – № 1. – С. 40–44.
9. Тимченко Л. М. Порівняльно-правовий аналіз контрольної функції прокуратури України та країн ЄС // Європейські перспективи. – 2020. – № 4. – С. 58–63.
10. Гаврилюк О. О. Прокурорський нагляд за діяльністю органів місцевого самоврядування: проблеми та шляхи вдосконалення // Адміністративне право і процес. – 2021. – № 2. – С. 33–38.
11. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

12. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 р. (ратифікована Україною 18 жовтня 2006 р.) // Офіційний вісник України. – 2006. – № 45. – Ст. 2990.

13. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією Ради Європи від 27 січня 1999 р. (ратифікована Україною 18 жовтня 2006 р.) // Офіційний вісник України. – 2006. – № 46. – Ст. 3087.

14. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами : ратифікована 16 вересня 2014 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 40. – Ст. 2021.

15. Про затвердження Порядку проведення повної перевірки декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування : постанова Кабінету Міністрів України від 17 червня 2016 р. № 706 // Офіційний вісник України. – 2016. – № 51. – Ст. 1769.

16. Лазаренко В. І. Теоретико-правові засади реалізації наглядової функції прокуратури в умовах децентралізації / В. І. Лазаренко // Наукові праці Національної академії внутрішніх справ. – 2021. – № 3. – С. 12–17.

17. Гнатишина Н. В. Взаємодія прокуратури з іншими органами публічної влади в адміністративному процесі / Н. В. Гнатишина // Право України. – 2019. – № 9. – С. 71–75.

18. Transparency International Україна. Аналітичний звіт про результати роботи НАЗК у 2022 році. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://ti-ukraine.org>